

ת"פ 15962/11/23 - מדינת-ישראל נגד רודא אבו שאנדי (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 15962-11-23 מדינת ישראל נ' אבו שאנדי(עציר)

בפני כבוד השופט איל באומגרט

מדינת-ישראל המאשימה:

- נגד -

הנאשם: רודא אבו שאנדי (עציר),

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד אמיר אלרון

ב"כ הנאשם: עו"ד פאיז יונס

הנאשם: באמצעות שב"ס

מתורגמן לשפה הערבית: מר ג'וזף פאר

גזר דין

רקע:

1. הנאשם, יליד שנת 1996, הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן. על פי כתב האישום המתוקן, הורשע הנאשם בעבירה בנשק (נשיאה)- עבירה לפי סעיף 144(ב) (רישא וסיפא) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") וכן בעבירה של ניסיון תקיפת שוטר, עבירה לפי סעיף 273 + סעיף 25 לחוק העונשין.

2. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

עובדות כתב האישום המתוקן:

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 23.10.23, בסמוך לחצות, שהה הנאשם במבנה המצוי במתחם ביתו בכפר קרע (להלן: "מבנה"). אותה עת הגיעו למתחם שוטרים. הגעת השוטרים הייתה במטרה לבצע צו חיפוש. על השוטרים נמנה השוטר ישראל אלמליח (להלן: "השוטר").

עת נכנס השוטר למבנה הבחין בו הנאשם אשר החל להימלט בריצה, תוך שהוא נושא רובה מסוג M-16 שמספרו הסידורי 8690034 (להלן: "הרובה"). עוד נשא עמו הנאשם שתי מחסניות תואמות (להלן: "המחסניות"). הנאשם נשא את הרובה והמחסניות ללא רשות על פי דין.

נטען בכתב האישום, כי הרובה הוא כלי שביכולתו לירות כדור, שבכוחו להרוג אדם (להלן: "נשק") והמחסניות מהוות אביזר לנשק.

4. השוטר דלק אחר הנאשם ותפס אותו בכתפיו. הנאשם, בתגובה, זרק את הרובה והמחסניות ובהמשך ניסה, באמצעות נגיחה, לתקוף את השוטר אשר מילא את תפקידו כחוק. על מנת לעצור את הנאשם נאלץ השוטר להפעיל כוח כחוק. דא עקא, כל העת התנגד הנאשם למעצרו וניסה לדחוף את השוטר ולבעוט בו.

ראיות לעונש:

5. מטעם המאשימה הוגש תדפיס מידע פלילי (מ/1) ממנו עולה, כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות. עוד עולה מתדפיס המידע הפלילי, כי נגד הנאשם הוגשו בעבר שני כתבי אישום, תוך שנקבע שהנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין עקב מחלת נפש והוצא, בהתאמה, צו אשפוז לתקופות של שלוש וארבע שנים.

6. מטעם הנאשם הוגשה אסופת מסמכים רפואיים המלמדת על לקות נפשית וכן אישור המל"ל אודות נכות צמיתה עקב הלקות בשיעור של 50%. עולה מאסופת המסמכים שהלקות הנפשית היא על רקע צריכת סמים.

עוד צרף הנאשם מסמך רפואי (נ/3) ממנו, לטענתו, עולה שתוך כדי המעצר נשברה אחת משיניו.

טיעוני המאשימה לעניין העונש:

7. בטיעוניה, עמדה המאשימה על חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם ומגמת החמרה בענישה המובלת על ידי בית המשפט העליון ועל ידי המחוקק, אשר בתיקון 140 לחוק העונשין קבע עונש מזערי בעבירות נשק.

בטיעוניה, הדגישה המאשימה את הנזק העצום לגוף ולרכוש הנובע מעבירות נשק וכן את העובדה שעבירות נשק הפכו למכת מדינה של ממש.

8. בכל הנוגע לעניינו הפרטני של הנאשם, מפנה המאשימה לכך שהנאשם ביצע את העבירות לבדו.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לא התעלמה המאשימה מהעדר עבר פלילי וכן מהודאת הנאשם, בהזדמנות הראשונה, בעובדות כתב האישום המתוקן ובחיסכון בזמן הנובע מכך ונטילת האחריות המשתמעת.

9. תוך הפניה לפסקי דין והנחיות פרקליט המדינה, טענה המאשימה שמתחם הענישה הראוי נע בין 34 - 60 חודשי מאסר לריצוי בפועל, זאת נוכח העבירה הנוספת של ניסיון תקיפת שוטר. בכל הנוגע לגזירת דינו של הנאשם ביקשה המאשימה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון עד אמצעי של מתחם הענישה המבוקש. עוד עתרה המאשימה לענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי וקנס כספי.

טיעוני הנאשם:

10. בטיעוניו, ביקש ב"כ הנאשם למקד את הענישה הראויה לעניינו הפרטי של הנאשם ונסיבותיו. על כן, הדגיש ב"כ הנאשם את גיל הנאשם שהוא כבן 28 שנים.

עוד הדגיש ב"כ הנאשם שכתב האישום המתוקן מייחס לנאשם עבירה של נשיאת נשק בלבד, זאת בניגוד לאסופת הפסיקה עליה הסתמכה המאשימה שעניינה, לדבריו, החזקת והובלת נשק. עוד הדגיש הסנגור את העובדה העולה מכתב האישום המתוקן שנשיאת הנשק הייתה רגעית בלבד.

11. בהגנותו, הסכים הסנגור עם טיעוני המאשימה בכל הנוגע לסכנה הטמונה בעבירות נשק ומגמת ההחמרה בענישה בעבירות כגון דא. עם זאת, הדגיש הסנגור, כי במקרה דנן לא נעשה שימוש בנשק וממילא לא נגרם כל נזק.

12. עוד הדגיש הסנגור, כי הנאשם הוא זה שנפגע כתוצאה מניסיונו לתקוף את השוטר. בעניין זה הסתמך הסנגור על אסופת המסמכים הרפואיים (נ/3) ממנה עולה, לדבריו, כי הנאשם נפגע בארובת העין ואחת משיניו נשברה.

13. בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה הפנה הסנגור לכך שזו בוצעה ללא תכנון מקדים.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, מיקד הסנגור את טיעוניו במצבו הרפואי של הנאשם, נכותו בשיעור של 50% והעובדה שבעבר הוצא נגדו צו אשפוז בכפייה. בסוגיה זו טען הסנגור, שאין בידי שב"ס להעניק לנאשם, בין כתלי הכלא, את המענה הרפואי הנדרש.

14. בהתייחס לטיעוני המאשימה, ביקש הסנגור להדגיש, כי במקרים כגון זה, החלת תיקון 140 לחוק העונשין מתבצעת, בדרך של ענישה שחלקה בדרך של ריצוי מאסר בפועל וחלקה האחר באמצעות ענישה מותנית.

עוד טען הסנגור, שמתחם הענישה עליו ביססה המאשימה טיעוניה מתייחס לאלה שעשו שימוש בנשק. בענייננו, כאמור, לא נעשה כל שימוש בנשק.

15. על כן, טען הסנגור שיש להתאים את מתחם הענישה ואת הענישה עצמה לעניינו הפרטני של הנאשם, שהוא נעדר עבר פלילי, בעל לקות נפשית משמעותית, נפגע בעצמו תוך כדי מעצרו, לא עשה כל שימוש בנשק ולכך שנשיאת הנשק הייתה רגעית.

משכך, ביקש הסנגור להטיל על הנאשם עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח לתקופה של 9 חודשים ולהימנע מהטלת קנס כספי, שכן קיום הנאשם על קצבת מ"ל שבדוחק מספיקה לקיומו.

דברי הנאשם:

16. בדבריו, התייחס הנאשם לקשיים הרבים שהם מנת חלקו תוך כדי המעצר, שהם מעל ומעבר לאלה שחווה נאשם אחר המרצה עונש מאסר. לדברי הנאשם, הוא לא מקבל את הטיפול התרופתי במועד, הוא אינו אוכל, ומתקשה לשמור על היגיינה אישית.

דין והכרעה:

דרכי קביעת מתחם העונש ההולם:

17. סעיפים 40א - טו לחוק העונשין קובעים שהעיקרון המנחה בגזירת הדין הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהמשך קובע בית המשפט מתחם עונש הולם למעשה עבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך עליו להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בתוך מתחם העונש ההולם על בית המשפט לקבוע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. עם זאת, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או מטעמי הגנה על שלום הציבור.

קיום יחס הולם בין העבירה ובין מידת אשמו של הנאשם. בהמשך, בוחן בית המשפט את הערכים החברתיים שנפגעו, הגנה על שלום הציבור, שיקום, הרתעת הרבים והפרט.

הערך החברתי שנפגע:

18. אין צורך להרחיב בפרק זה. נפגעו הערך של חיי אדם ושלמות הגוף. כך גם נפגעה תחושת הציבור לביטחון. המחוקק עצמו רואה בעבירות נשק חומרה יתרה עת קבע בהוראת שעה בסעיף 144(ז) לחוק העונשין עונש מזערי.

ראו לדוגמה ע"פ 5681/23 חווא נ' מדינת ישראל (נבו 20.12.2023) (להלן: "עניין חווא") והאסמכתאות שם:

"עבירות הנשק באשר הן הפכו למכת מדינה. חומרתן היתרה והשפעתן על תחושת הביטחון של כלל אזרחי המדינה מחייבות הטלת ענישה משמעותית, גם על נאשם נעדר עבר פלילי (שאינו מענייננו במקרה דנן). מדיניות ההחמרה ביחס לכלל עבירות הנשק, אשר ניכרת בפסיקתו של בית משפט זה, באה לידי ביטוי סטטוטורי בסעיף 144(ז) לחוק העונשין אשר חוקק במסגרת תיקון מס' 140 לחוק (ראו: חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938)".

19. בענייננו, הנאשם נשא רובה מסוג M-16 ושתי מחסניות. המדובר בכלי נשק מסוכן שיש בכוחו לגרום נזק, לפצוע ואף להמית, נשק "ארוך" ואוטומטי.

נסיבות ביצוע העבירה:

20. בכתב האישום, לא נטען שהייתה גלומה מטרה נוספת בנשיאת הרובה והמחסניות. עם זאת, אין לשכוח את העובדה שהנאשם ניסה, באמצעות נגיחה, לתקוף את השוטר שביקש לעצרו. כמו כן, קשה להלום טענה, לפיה הנאשם נשא את הרובה והמחסניות "סתם כך".

בד בבד, יש לזכור, שעל פי עובדות כתב האישום המתוקן, נשיאת הנשק הייתה לפרק זמן קצר ביותר, אם כי מטרתה הייתה הרחקתו מעין השוטרים עורכי החיפוש. כך גם יש לזכור, שחרף הלקות הנפשית של הנאשם הוא נמצא כשיר לעמוד לדין והוא ביצע את העבירות באופן בלעדי.

21. על כן, יש לסווג את נסיבות ביצוע העבירות ככאלה העומדות במדרג חומרה בינוני, זאת נוכח פוטנציאל הנזק הטמון בנשק ארוך אוטומטי ובניסיון תקיפת השוטר.

מדיניות הענישה וההלכה הפסוקה:

22. בשורה של פסקי דין, עמד בית המשפט העליון על החומרה הטמונה בעבירות נשק והסיכון הממשי לשלום הציבור והחשש להסלמה. על כן, ככלל, קבע בית המשפט העליון שדינם של מבצעי עבירות בנשק הוא מאסר ממשי מאחורי סורג ובריה, על מנת להגן על הציבור, להרתיעם מפני החזקת כלי נשק למיניהם, ולהרחיקם מהחברה.

ראו לדוגמה ע"פ 1693/23 אסלאם אבו אחמד נ' מדינת ישראל (נבו 3.12.2023) והאסמכתאות שם, (להלן: "עניין אבו אחמד"). בעניין אבו אחמד, הדגיש בית המשפט העליון שעבירות נשק הפכו מכת מדינה, המצדיקות ומצריכות ענישה הולמת ומחמירה, שכן אנו מצויים במצב חרום בעניין עבירות נשק. עוד הדגיש בית המשפט העליון בעניין אבו אחמד, את הסכנה הטמונה לחפים מפשע כתוצאה מהחזקת נשק שלא כדין, בין אם הם נפגעים כתוצאה מהשימוש בו ובין אם הם נתקלים בו במקרה ונפגעים.

עוד ראו את שנאמר בע"פ 2165/23 **מדינת ישראל נ' פלאח בלאל** (נבו 4.5.2023).

כמו כן, ראו דברים שנקבעו בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח** (נבו 5.11.2019):

"אולם, לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את נפיצותן של עבירות מסוימות ההופכות ל"מכת מדינה", ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס להן.

המקרה שלפנינו נמנה לטעמי עם אותם מקרים חריגים אשר בהם נדרשת התערבותו של בית משפט זה בשבתו כערכאת ערעור, וזאת לנוכח מדיניות הענישה המחמירה אשר יש לנקוט כלפי עבירות הכוללות שימוש בנשק חם כאמצעי ליישוב סכסוכים.

השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים 28 (2018))."

כל צד הפנה לפסיקה אשר לשיטתו תומכת בגישתו. את דינו של הנאשם יש לגזור בהתאם לשיקולי הענישה הכלליים תוך התאמה לנסיבותיו כפי שפורטו לעיל.

23. בין היתר מפנה המאשימה לע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (נבו 19.1.2014) (להלן: "**עניין סלימאן**"), כחיזוק לטיעוניה בדבר הצורך להחמיר בענישה. עיון בעניין סלימאן מעלה שהנאשם שם הורשע על פי הודאתו בעבירות של רכישת ואחזקת נשק מסוג קרל גוסטב שהוא נשק אוטומטי. עוד הורשע הנאשם בעניין סלימאן, בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. נוכח היעדר עבר פלילי, תסקיר חיובי משירות המבחן ומצב נפשי קשה הותר בית המשפט העליון, על כנו, את עונש המאסר של 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

כלומר, אף המאשימה, בדרך של הפניה לאסמכתאות, מסכימה כי את העקרונות הכלליים, עליהם אין חולק, יש להתאים לעניינו הפרטני של כל נאשם. עוד יש לזכור, כי עניין סלימאן הוכרע עובר לתיקון 140 לחוק העונשין והוא מהווה סממן למגמת ההחמרה בענישה. כידוע, אין מחמירים בענישה בבת אחת אלא בהדרגה.

עוד הפנתה המאשימה לע"פ 6383/21 **קריף נ' מדינת ישראל** (נבו 13.2.2022) (להלן: "**עניין קריף**"). בעניין קריף התברר ענינם של שלושה מערערים אשר שניים מהם הורשעו על פי הודאתם בעבירה של נשיאה והובלת נשק מסוג אקדח, שהוא נשק מסוכן פחות מנשק ארוך אוטומטי, כמו בעניינו. לחובת המערערים בעניין קריף רבץ עבר פלילי. המערערים שענינם דומה לזה שלפנינו נדונו לעונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופה של 25 חודשים עד 28 חודשים. הוסיף בית המשפט בעניין קריף וקבע:

עמוד 6

"לעיתים נכון להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנכון להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הואיל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושגרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה".

נוסף על כך הפנתה המאשימה לע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (נבו 14.9.2022) (להלן: **"עניין פלוני"**). בעניין פלוני התברר עניינו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאת נשק שלא כדין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושהייה בישראל שלא כדין. הנשק בעניין פלוני היה אקדח. בית המשפט העליון החמיר בעונשו של הנאשם והעמידו על תקופה של 28 חודשי מאסר לריצוי בפועל תוך הדגשה שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין. עוד נקבע בעניין פלוני שיש להחמיר בענישה גם בעניינים של נעדרי עבר פלילי המורשעים בעבירות נשק, זאת נוכח צוק העיתים ועבירות הנשק שהפכו מכת מדינה. על מתחם העונש הראוי נקבע בעניין פלוני שזה נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

כמו כן, הפנתה המאשימה לע"פ 5856/22 **סויטאת נ' מדינת ישראל** (נבו 21.3.2023) (להלן: **"עניין סויטאת"**). בעניין סויטאת, הורשע הנאשם בעבירות של נשיאה והובלת אקדח ואביזר לנשק שלא כדין וכן בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית המשפט העליון הותיר על כנו את עונש המאסר לתקופה של 28 חודשים.

24. ב"כ הנאשם הפנה לאסופת גזרי דין מהם, לשיטתו, יש ללמוד על עניינו הפרטני של הנאשם. בין היתר, הפנה הסנגור לע"פ 4332/21 **עאסלה נ' מדינת ישראל** (נבו, 20.2.2022 ו- 29.3.2022) (להלן: **"עניין עאסלה"**). בעניין עאסלה נדון הנאשם לתקופת מאסר של 9 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, לאחר שהורשע, עפ"י הודאתו, בעבירה של החזקת נשק אוטומטי מסוג קרלו, שלא כדין. אין הנדון דומה לראיה. בעניין עאסלה, הנאשם הוא זה שהוביל את המשטרה למקום בו הוסתר הנשק. בית המשפט הדגיש שיש מקום לסטות ממתחם הענישה המקובל, נוכח תסקיר חיובי משירות המבחן, שיתוף הפעולה של הנאשם עם המשטרה, הודייתו המיידית, חרטה כנה והליך טיפולי מוצלח.

כך הפנה הסנגור לע"פ 5807/20 **שיבלי נ' מדינת ישראל** (נבו, 30.12.2020) (להלן: **"עניין שיבלי"**). בעניין שיבלי הורשע הנאשם, עפ"י הודאתו בעבירה של נשיאה והובלה של נשק מסוג תת מקלע. עם זאת, מצא בית המשפט בעניין שיבלי שזהו מקרה "חריג שבחריגים" המצדיק סטייה מרף הענישה הכללי. במיוחד הדגיש בית המשפט את מצבו הרפואי נפשי של הנאשם. יש לזכור, את הנסיבות בעניין שיבלי, שם הנאשם שירת בצה"ל משך 6 שנים, נפגע בפיצוץ תופת ולקה כתוצאה מכך בהלם קרב. בכל הנוגע לנסיבות העבירה, נמצא שהנאשם, שיתף מיידית פעולה עם השוטרים והודה. עוד עמד לזכות הנאשם בעניין שיבלי תסקיר חיובי משירות המבחן.

בת"פ 960-08-22 **מדינת ישראל נ' מוחמד** (לא פורסם) (להלן: **"עניין מוחמד"**) הורשע הנאשם, עפ"י הודאתו בעבירות של נשיאה והובלת נשק וכן בעבירה של שיבוש מהלכי משפט. הנשק בעניין מוחמד היה, כמו בעניינו, רובה מסוג M-16. עם זאת, יש לזכור שבעניין מוחמד היה מדובר בנאשם שלזכותו עמד תסקיר חיובי משירות המבחן. נוכח כל אלה מצא בית המשפט שזהו המקרה לסטות ממתחם הענישה שקבע. על כן, נדון

הנאשם לעונש מאסר של 9 חודשים לריצו בעבודות שירות. כלומר, עניין השיקום גבר על שיקולי הענישה האחרים.

עוד הפנה הסנגור לת"פ 5874-09-21 **מדינת ישראל נ' גנאים** (3.3.2022) (להלן: "**עניין גנאים**"). בעניין גנאים הנאשמים הורשעו, עפ"י הודאתם, בעבירות של נשיאה, הובלה והחזקה של נשק מאולתר מסוג M-16. בית המשפט, אבחן בין שני

הנאשמים. בעוד שנאשם 1 הוביל את הנשק באופן משמעותי היה הנאשם 2 בקרבתו תקופה קצרה. על כן, בעניין נאשם 2 נקבע מתחם הענישה שנע בין 9 - 18 חודשים ולבסוף הוא נדון ל- 10 לחודשי מאסר לריצו בפועל.

נוסף על כך, ביקש הסנגור להפנות לת"פ 28787-04-22 **מדינת ישראל נ' משעלי** (נבו 26.9.2023) (להלן: "**עניין משעלי**"). בעניין משעלי התברר עניינו של נאשם אשר הורשע, עפ"י הודאתו, בעבירות של החזקה, נשיאה והובלה של נשק מסוג אקדח ביחד עם מחסנית וכדורים. התסקיר בעניין הנאשם לא היה חיובי. עם זאת, נוכח גיל הנאשם, העדר עבר פלילי נקבע כי הנאשם ירצה מאסר לתקופה של 18 חודשים. לאחרונה נדחה ערעורו בידי בית המשפט העליון לאחר שחזר בו מהערעור (ראו: ע"פ 8039/23 פלוני נ' מדינת ישראל (17.1.24))

מתחם הענישה ההולם:

25. בענייננו, יש לזכור את הערכים המוגנים שנפגעו, את העובדה שעבירות הנשק הפכו מכת מדינה וכי סעיף 144(ב) לחוק העונשין קובע עונש מרבי של 10 שנית מאסר. בהמשך קובע סעיף 144(ז) לחוק העונשין עונש מזערי שלא יפחת מרבע העונש המרבי הקבוע והקלה אפשרית רק מנימוקים מיוחדים שירשמו.

לעניין זה ראו ע"פ 8500/22 **אבוטבול נ' מדינת ישראל** (נבו, 10.7.2023) שם נקבע כך:

"**מתחם העונש ההולם והעונש המזערי - קשורים הם בקשר אמיץ; "עונש המינימום הוא בבחינת אינדיקציה לחומרה שמיוחסת לעבירה ולמידת הפגיעה בערכים המוגנים מחמת ביצועה, ומשכך, ראוי שתהיה לו השפעה גם על מתחם העונש ההולם" (ע"פ 8045/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 31 [פורסם בנבו] (4.11.2014)).**"

26. באשר לטענה לפיה נשיאת הנשק הייתה רגעית, יש לזכור שרק תפיסת הנשק על ידי השוטר, היא זו שהפכה את הנשיאה לקצרה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

27. בענייננו, הנאשם נעדר עבר פלילי, בעל לקות נפשית משמעותית, הוא הודה במיוחס לו לאחר תיקון כתב האישום ובכך חסך לא רק מזמנו של בית משפט אלא גם מזמנה של המאשימה. די לעיין בכתב האישום המתוקן המונה 28 עדים.

מתחם העונש ההולם - קביעה:

28. בשים לב לאמור לעיל מתחם העונש הראוי נע בין 28 חודשים ל- 42 חודשי מאסר, שאת חלקם ניתן לרצות בדרך של מאסר מותנה. עם זאת, נראה, נוכח מגמת ההחמרה בענישה, עמדת המחוקק, והחומרה הנובעת מעבירות נשק, שלא יהא זה נכון לקבוע שחלק הארי מהעונש יוטל בדרך של מאסר מותנה.

עם זאת, יש לקחת בחשבון את הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, העדר עבר פלילי והלקות הנפשית המשמעותית.

התוצאה:

29. מאסר בפועל לתקופה של 28 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום (23.10.2023).

עשרה (10) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום השחרור על כל עבירה בנשק מסוג פשע.

חמישה (5) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום השחרור על כל עבירת נשק מסוג עוון וכן כל עבירה בניגוד לפרק ט סימן ג לחוק העונשין.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ט"ו אייר תשפ"ד, 23 מאי 2024, במעמד הנ"ל.